

bestemmelser saaledes, at 75 pCt. af den Merpris, Kvæget udbringes til ved Eksport ud over de nugældende Priser, tilfalder Statskassen. Til Gengæld fastsættes den foreslaaede Eksportafgift af 14 Øre til 7 Øre pr. kg levende Vægt fra Lovens Ikrafttræden til 15. Oktober 1918. Fra 15. Oktober forhøjes de 7 Øre med 3 Øre til 10 Øre pr. kg, medmindre der allerede til den Tid skulde være naaet en saadan Forhøjelse af de nugældende Eksportpriser, at det ved Forhøjelsen for Statskassen indvundne Beløb alt udgør eller overstiger de 3 Øre.

Udvalget foreslaar at tidsbegrænse Loven saaledes, at den kommer til at gælde indtil 15. Januar 1919.

Et *Mindretal* (Brorsen, Martin Hansen, Jørgen Jensen, Lambæk og Pinstrup) billiger, at der tildeles Befolkningen Oksekød til Erstatning for det Flæsk, der for Tiden mangler til Dækning af den ved tidligere Love forudsatte Rationering.

Ligeledes kan man tiltræde, at de foreslaaede 190 g Kød forhøjes til 200 g.

Mindretallet har ønsket Loven tidsbegrænset, idet man gaar ud fra, at Flæskproduktionen i en nærmere Fremtid vil tiltage saa meget, at den fulde Flæskrationering kan træde i Kraft.

Det er Mindretallets Opfattelse, at den nuværende Afgift af 7 Øre pr. kg levende Vægt vil være i Stand til at holde Statskassen skadesløs for nogen forøget Udgift ved denne blandede Rationering, og man maa bestemt modsætte sig den foreslaaede Fordobling af Afgiften. Mindretallet ser derfor med Tilfredshed, at Flertallet har sluttet sig hertil, men kan ikke anse det for rimeligt, at Landbrugerne ud over de 7 Øre skal yde Staten som forøget Afgift de $\frac{3}{4}$ af en mulig Prisstigning og end mindre billige, at Afgiften forhøjes fra 15. Oktober 1918 fra 7 Øre til 10 Øre, selv om der ingen Prisforhøjelse finder Sted. Efter Mindretallets Mening bør de 7 Øre staa uændrede, hvis der ingen Prisforandring indtræder. Men sker dette, fore-

slaas en Prisforhøjelse delt med Halvdelen til Staten som forøget Afgift, medens Halvdelen kommer Producenterne til gode. I samme Forhold sker Nedsættelse af Afgiften ved et Prissald.

Den omtalte Afgift har i de forløbne to Aar udgjort ca. 20 Mill. Kr., der er brugt til Nedsættelse af Kødprisen for alle.

Afgiften, der bortfalder med denne Lovs Ophør, kan efter Mindretallets Mening ikke paa ny opkræves før efter Forhandling med Landbrugets Organisationer og Vedtagelse paa Rigsdagen.

Mindretallet nærer egentlig ikke noget Ønske om, at der i Loven bestemmes noget om, hvilken Overpris det er tilladt at give for Kvæg til Hjemmemarkedets Forsyning ud over de fastsatte Eksportpriser. Naar Udbudet er rigeligt, har Hjemmemarkedet kunnet forsyne sig med en god Mellemvare til Priser, der har ligget langt under Eksportpriserne. Naar Udbudet er knapt og Kvaliteten gennemgaaende daarlig, er det i høj Grad i Hjemmeforbrugets Interesse, at der kan gives den Overpris, som sikrer Befolkningen den bedste og i Virkeligheden billigste Vare. Naar man dog har foreslaaet, at der for Kvæg til Hjemmeforsyningen ikke maa betales mere end indtil 24 Øre pr. kg over Eksportprisen, da er dette sket for at imødekomme stærkt fremsatte Krav fra anden Side, og naar denne Ændring fastholdes, er det, fordi man meget maa foretrække dette for den af Flertallet foreslaaede Maksimalpris paa Kød. Da der bliver Tale om 80—90 forskellige Maksimalpriser paa de forskellige Kvaliteter af Kød, maa Mindretallet anse noget saadant for praktisk uigennemførligt.

Mindretallet foreslaar endvidere, at Indenrigsministeren angaaende Reglerne for Lovens Gennemførelse skal forhandle med det staaende Landbrugsudvalg. Dette Udvalg bestaar i Henhold til Kornloven og holder regelmæssige Møder til Behandling af de foreliggende Sager.

I Henhold hertil stilles følgende Ændringsforslag: